

Există un drum spre Dumnezeu

Trăim într-o vreme în care mulți oameni nu sunt siguri dacă mai este adevărat ce au crezut părinții lor. De fapt, multe din cele considerate ca adevărate de părinții noștri și de cei din generația lor s-au dovedit a fi doar amăgiri.

Niciodată oamenii nu au fost așa de dezorientați ca astăzi, cu privire la ce trebuie să creadă. Tocmai astăzi se aude mereu întrebarea: Oare este adevărat?

Și pe drept se pune această întrebare. Nu trebuie să ne însușim pur și simplu ce au crezut predecesorii noștri. Destul de posibil ca părinții noștri să fi aparținut unei orientări exagerate din punct de vedere religios. Pentru că ei au avut asemenea concepții, nu suntem obligați să le adoptăm și noi. Ar fi desigur o greșeală.

În toate domeniile vieții, fiecare generație trebuie să examineze din nou în ce situație se află. Aceasta se referă la multe probleme practice. Poate să se refere însă și la apartenența noastră la o anumită confesiune. Și este valabil de asemenea pentru orice om, în ce privește relațiile lui cu Dumnezeu. Căci nu se poate spune pur și simplu: eu sunt creștin din copilăria mea. Și nici: noi am fost totdeauna oameni evlavioși. Sau: suntem oameni de mijloc, nici prea buni, nici prea răi.

Dacă cineva provine dintr-o familie de atei, poate să spună: pe Dumnezeu nu l-a văzut încă nimeni. Dar nu este obligat să completeze: așadar nici eu nu-L văd.

Relația cu Dumnezeu este o problemă personală a fiecăruia. Ea îl privește pe fiecare în parte și cu totul personal. Căci nimeni nu poate experimenta călăuzirea lui Dumnezeu, dacă nu este gata să

se încreadă în El. Dacă în Psalmul 119 Dumnezeu spune că ne va călăuzi cu ochii Lui, noi trebuie să fim gata a ne lăsa conduși de El.

Chiar noi oamenii ne putem înțelege din priviri. Putem să vorbim cu ochii, să spunem „da” sau „nu”, să încurajăm pe cineva sau să-l oprim. Îndată ce ne uităm în altă parte, din lipsă de interes, nici acest limbaj al ochilor nu mai funcționează. Tot așa este și în relațiile cu Dumnezeu.

Din punct de vedere confesional, nu există o pernă pe care să ne odihnim. Subiectul „Dumnezeu” nu îl putem lăsa pe seama bisericii sau a pastorilor, socotind că este suficient numai să luăm parte la serviciul divin. Nimeni nu ar proceda așa când este vorba de profesie. Dar când este vorba de Dumnezeu, spunem îndată: să nu fim fanatici. Sau: să rămânem obiectivi. Nu este de mirare că în felul acesta nu ajungem să-L cunoaștem pe Dumnezeu.

Dacă, de exemplu, într-un oraș vrem să ajungem într-un anume loc, nu ne urcăm în primul autobuz ce ni se oprește în față, gândind: „Îl iau pe acesta. Nu are nicio importanță în ce direcție merge. Totul va fi bine”. În acest mod nu se poate ajunge nici la locul dorit în oraș – și nici în cer. Trebuie să se aleagă drumul cel bun.

În mod greșit, mulți oameni cred că apartenența la o confesiune îi scutește de această întrebare. Ei cred că această confesiune le asigură ajungerea la țel. Omul însă trebuie să reflecteze asupra lui însuși. El trebuie să se desprindă de grup, de familie și să se întrebe asupra relațiilor lui cu Dumnezeu, independent de toți ceilalți oameni. Niciunul din noi nu am încheiat vreo asigurare în ce privește religia. Fiecare răspunde pentru sine înaintea Dumnezeului celui viu. Și Dumnezeu are pregătit un drum pentru fiecare. El așteaptă ca noi să mergem pe acest drum, deci să mergem pe el așa cum vrea Dumnezeu. Poate credem că este greu să găsim acest drum. Nu este greu, dacă suntem gata să facem ce spune Dumnezeu. Tocmai aici se

află cauza urii unora față de Biblie. Acesta este motivul pentru care nicio carte din literatura universală nu a fost așa de prigonită ca Biblia. Pentru că Satan vrea să ne împiedice în a ne îndrepta viața după gândurile lui Dumnezeu. El știe că Biblia arată calea spre viață, spre legământul cu Dumnezeu, spre Isus Cristos ca Răscumpărător și Domn.

Adesea oamenii întreabă, despre care Biblie este vorba. Dar există numai o singură Biblie, în traduceri mai vechi sau moderne. Este bine să se compare între ele diferitele traduceri, pentru că se va înțelege mai clar ce vrea să spună un anumit text. Dar în esență, în toate traduceri se află același lucru, cu foarte mici diferențe în modul de explicare. Ce este important nu sunt observațiile, adnotările și clasificarea versetelor, ci ca noi să auzim ce vrea să spună textul și să aplicăm aceasta în viață. O Biblie pe raft în bibliotecă, sau pe noptieră, nu folosește la nimic. Chiar dacă arată acolo foarte decorativ.

Această carte combătută și contestată ne-a dat-o Dumnezeu, ca pe cuvântul Său, pentru ca noi să ne însușim în viața de toate zilele și în toată gândirea noastră mesajul ei, așa după cum se exprimă psalmistul: *„Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele”* (Psalmul 119:105). Pe vremea psalmistului nu se cunoștea lanterna de buzunar. Se lua un toiag, se lega de capătul lui o lampă cu ulei și se purta înainte ca să lumineze drumul. În felul acesta se puteau vedea și ocoli pietrele de pe drum, se puteau recunoaște și evita gropile. Astfel se găsea drumul spre casă fără dificultăți.

Cea mai mare parte din cărțile Bibliei au fost scrise la origine în limba poporului. Domnul Isus vorbea aramaica, limba oamenilor simpli. Cărturarii vorbeau ebraica. Cărțile Noului Testament au fost scrise în limba greacă curentă, nu în limba învățaților și a filozofilor.

Dacă aplicăm practic tot ce ne-au transmis autorii Noului Testament, Biblia se dovedește a fi încă și astăzi o lumină

pe drumul nostru. Ea ne arată unde trebuie să mergem și ne devine clar ce vrea Dumnezeu de la noi. De aceea este necesar să includem în viața noastră Evanghelia, vestea de bucurie a lui Dumnezeu.

Unii oameni întreabă, cum de se poate afirma așa de simplu că Biblia este cuvântul lui Dumnezeu. La întrebările științifice care iau naștere în legătură cu Biblia este greu să răspundă chiar savanții. Dar din punct de vedere practic, un lucru se dovedește a fi adevărat atunci când este eficace. Chiar și invers, dacă ceva este eficace, înseamnă că este și adevărat. E ca și într-o grădină zoologică, în care se află un leu. Cum se poate dovedi că leul există în mod real, că este acolo? Deschizând cușca el însuși va da dovada. Exact așa dovedește Dumnezeu celui care Îl caută, că El este Cel Viu; prin puterea pe care o dă cuvântul Său.

Mulți oameni nu pot crede în mesajul Bibliei, deși pe de altă parte se conduc după horoscop. De fapt poți să crezi în horoscop și, în același timp, să comiți furturi, să minți și să înșeli. Dar nu se poate sta înaintea lui Dumnezeu și a păcatului în continuare. Cine vrea să creadă vestea cea bună trebuie să fie gata să o rupă cu păcatul. Cine lasă să lumineze în viața lui cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să știe că el nu-i în regulă și că în viața lui vor ieși la iveală multe lucruri dubioase.

Cuvântul lui Dumnezeu este o lumină. Dacă Îl lăsăm să lumineze în viața noastră, el se va dovedi că este viu, ca și leul căruia i se deschide cușca. Și acest cuvânt ne va convinge de păcat și de vină. Dumnezeu ne-a dat poruncile Lui pentru a ne arăta că trăim despărțiți de El și avem nevoie de un salvator. Dacă Dumnezeu nu ar fi zis: „*Să nu ucizi*” noi n-am fi știut că a ucide ne face vinovați înaintea lui Dumnezeu. Dacă El nu ar fi spus: „*Să cinstești pe tatăl și pe mama ta*”, noi n-am fi știut că atât de des purtarea generației noastre este păcat înaintea Lui. Dacă El n-ar fi spus „*Să nu desfăci căsătoria*”, noi n-am fi știut că faptele pe care azi

societatea le admite, rămân nedreptăți înaintea lui Dumnezeu. Poruncile lui Dumnezeu ne conving de păcat. El ne arată nu numai că am călcat poruncile Lui, dar și că prin păcat ne-am despărțit de El.

Cuvântul moarte indică o despărțire grea și neînduplecată. Autorii Noului Testament întrebuițează aceasta expresie, nu numai în sensul sfârșitului vieții omenești. Ci ei vorbesc și despre o moarte spirituală, despre a fi mort înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă se trăiește fizic. Apostolul Pavel spune că atunci când eram morți în păcatele noastre, Dumnezeu ne-a adus la viață împreună cu Cristos, referindu-se prin aceasta la despărțirea de Dumnezeu în timp ce trăim încă.

În această situație se află fiecare om, în mod natural, din cauză că a călcat de bună voie și conștient de răspunderea lui, poruncile lui Dumnezeu. De aceea prorocul Isaia trebuia să spună mereu poporului: *„Mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să vă asculte”* (Isaia 59:1-2). Poporul trebuia să știe că Dumnezeu nu doarme, că El nu este slab. El vrea să-l ajute pe om, El poate să-l mântuiască, să-l călăuzească și să-l conducă. Nu Dumnezeu este de vină, dacă aceasta nu se întâmplă în viața noastră. Motivul este acela că păcatele și nelegiuirile noastre ne despart de Dumnezeu. Cine lasă pe Dumnezeu să vorbească și să lumineze astfel viața lui, va cunoaște în primul rând realitatea păcatului și apoi despărțirea de Dumnezeu.

Autorii Noului Testament spun clar că cine rămâne despărțit de Dumnezeu merge spre pierzare. Mulți oameni întreabă azi: Unde este iadul? Unde este cerul? Va străbate viitoarea rachetă o parte din cer? Acest mod de a întreba este greșit. Iadul și cerul sunt mai aproape de noi, decât pot să ne fie oamenii. Atâta doar că ele sunt dincolo de timp și spațiu. Nu este nevoie să parcurgem

distanțe uriașe pentru a ieși din viață în slava lui Dumnezeu și a ajunge la condamnare. E destul să părăsim lumea spațiului și a timpului. Firește că noi nu putem înțelege lucrurile de dincolo. Gândirea noastră este legată de formele și noțiunile acestei lumi. Dar nici nu ne interesează o descriere exactă a cerului și a iadului. Ce interesează este faptul de a fi salvat, sau a fi condamnat. Și cel ce nu găsește pe nimeni care să facă o punte peste prăpastia dintre el și Dumnezeu rămâne pierdut.

Domnul Isus spunea că mânia lui Dumnezeu este asupra celui care nu crede. El vorbea și despre o mânie a lui Dumnezeu, care se va aprinde. Această mânie, această judecată se află asupra omenirii întregi. De aceea nici nu avem de ce să întrebăm cum poate să se piardă un om. Nu este nevoie să spunem ce trebuie să facă un om ca să ajungă în iad. Pentru aceasta nu trebuie să facă absolut nimic. Toți oamenii sunt în mod natural pe această cale. Ei se hotărăsc de bunăvoie să fie împotriva lui Dumnezeu, merg de bună voie pe calea răzvrătirii, sunt deci pe drumul către condamnare.

Trebuie să ne întrebăm mai degrabă: Cum putem să scăpăm de această mânie? Cum poate un om să găsească drumul spre viață? Noul Testament vorbește aproape exclusiv despre aceasta. Biblia vorbește nu numai despre păcatele omului și despre faptul că el este pierdut. Ea ne arată și posibilitatea unei întoarceri de pe acest drum. Când apostolul Petru a fost întrebat de cei din vremea lui: „*Ce să facem?*”, el a răspuns: „*Pocățiți-vă!*”

În limbajul curent al Bibliei, pocăința înseamnă a te întoarce, a face o cotitură în gândire, purtare și viață. Cu toate acestea, oamenii concep în mod diferit pocăința. De exemplu la Barcelona, într-o epocă trecută, de vinerea mare, femeile umblau cu lanțuri grele la picioare, voind să-și ispășească astfel păcatele. Dar aceasta nu corespunde cu Noul Testament. Ar fi o cale de automântuire, adică prin propriile mijloace. În acest mod nu ajunge nimeni în

cer. Alții vor să facă mult bine în jurul lor, pentru a compensa oarecum răul făcut în trecut. Dar nimeni nu poate face de la sine, ca vina din viața lui să nu fi avut loc. Calomnierea unui om, de exemplu, faptă de care ne-am făcut vinovați, nu poate fi scoasă din lume printr-un cec dat bisericii. Dacă acest lucru ar fi posibil, nu ar fi fost nevoie ca Dumnezeu să trimită pe Fiul Lui. Dacă am fi putut să ne reparăm singuri viața, nu trebuia să mai vină Isus Cristos în această lume. Faptele noastre rele nu pot fi plătite cu facerea de bine. Cineva spunea: Nădăjduiesc ca atunci când voi sta în fața Judecătorului suprem, faptele mele bune să cântărească mai greu decât cele rele. Dar Noul Testament nu dă nicio speranță în acest sens. Nu aceasta este calea lui Dumnezeu pentru noi. Biblia spune că pocăința, adică întoarcerea, este calea prin care viața noastră este mântuită. Iar pocăința este legată de faptul că se recunoaște păcatul drept păcat.

Când fiul pierdut, după ce și-a risipit banii, și-a dat seama de starea lui, a spus: „*Am păcătuit împotriva cerului și a tatălui meu*”. Atunci s-a sculat și s-a întors acasă. Acest tânăr și-a recunoscut păcatul și a fost gata să-l părăsească. De aceea s-a întors acasă. Mulți oameni ar vrea să nu mai fie robi ai păcatului, să scape de legături și de robie, să aibă pace și să poată privi pe oricare în ochi. Ar vrea să fie liberi, dar nu se lasă de anumite păcate.

Ceea ce ne împiedică pe noi astăzi să ne predăm viața lui Cristos, sunt tocmai păcatele noastre. Acestea ne aduc condamnarea. Și ele sunt în viața noastră punctul în care Dumnezeu cere o întoarcere. Nu interesează cum arată aceste păcate. Ele pot să aibă mii de fețe. Tot ce îl reține pe om să-și predea viața lui Cristos și să asculte de El necondiționat, îi răpește pacea. De aceea Biblia spune: „*Pocăiți-vă!*”

Pocăința este mai mult decât părere de rău. Mulți oameni au regretat ce au făcut, dar nu au pus niciodată capăt păcatului. Ei nu și-au predat viața lui Dumnezeu, pentru a lăsa ca să fie

schimbata de El. Această predare a vieții nu poate fi înlocuită de lacrimi. Mulți au fost adânc mișcați că și-au băut banii într-o seară, dar ziua următoare au făcut-o din nou. Oamenii robiți plâng ușor și adesea nu mai au nicio fărâma de voință. Aceasta trebuie să fie câștigată din nou după întoarcere. Biblia declară că cine își mărturisește păcatele și se lasă de ele, găsește îndurare la Dumnezeu. Dacă deci ne mărturisim păcatele și ne predăm viața lui Dumnezeu, El ne va da putere să ducem o viață nouă. Această putere nu o avem de la noi înșine, însă Dumnezeu vrea să ne întărească pentru ca să putem merge pe drumul ascultării.

A crede nu înseamnă a lua ceva ca adevărat. Ci, a crede, este o încredere în ajutorul Domnului. Credința vie este o încredere și o relație de încredere. Dacă ne încredem în Isus Cristos și Îl urmăm, El va face să se nască în noi o viață nouă. El ne va face oameni care încep o viață nouă, oameni noi. Acești oameni noi nu vin pe lume deja maturi. La început sunt doar copii în cele duhovnicești. Apostolul Pavel scrie în 1 Corinteni 3:2 *„V-am hrănit cu lapte, nu cu bucate tari, căci nu le puteați suferi”*. Și aceasta, pentru că se aflau încă la începutul vieții de credință, nefiind încă oameni maturi.

Trebuie deci să ne încredem în Dumnezeu și să ne bazuim pe puterea Lui. Vom avea mereu nevoie de ajutorul Lui, căci vom întâmpina împotriviri zi de zi, oră de oră, în fiecare minut. Păcatul nu ne va ocoli și vom cunoaște mereu mai mult tot ce este păcat în viața noastră. Ne vom da de asemenea seama că păcatul ne ia prin surprindere. Dar vom cunoaște că Dumnezeu ne purifică și ne iartă, dacă noi Îi mărturisim păcatele. Isus Cristos nu ne părăsește niciodată. El va fi întotdeauna cu noi. El este Domnul nostru și, dacă facem ce ne spune, ne numește prietenii Lui. El merge cu noi și ne conduce. El ne călăuzește cu ochiul Lui.

Personal, eu pot să depun mărturie în acest sens, întrucât am experimentat-o pe unele drumuri grele. Cristos nu m-a părăsit și

nu mi-a înșelat nădejile niciodată. Avem un Mântuitor care nu ne părăsește niciodată.

Care a zis: *„Fiul omului a venit să mântuiască ce era pierdut”* (Matei 18:11).

Care a declarat: *„Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului”* (1 Ioan 3:8).

Care a îndemnat: *„Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară”* (Ioan 6:37).

Care a promis: *„Dar spun lucrurile acestea pentru ca să fiți mântuiți”* (Ioan 5:34).

Să îndrăznim deci a umbla cu El!